

башъ ми, който отъ прѣстола отъ васъ въздигнхъ и ще благослови бракътъ ни.

Но Шатильонъ като промѣняваше разговорътъ, приказа за *отмъстителя* когото тѣ бѣхъ призовали щото въ тѣзи бурж да бди до реброто му и да сгромоли Неаполитанцитѣ

Кога е тѣй, нека дойде и нека отъ утрѣ нататкъ да бѣдъ нему длъжна за благополучіето ни. Само подъ това условіе ще сподѣлжъ съ благодареніе признателностьтъ си между васъ и него.

Послѣ като видѣ че носяше още рыбарскитѣ селскы дрехы които въ горѣщиятъ на приказкитѣ бѣше забравила, засрами ся, исчерви ся, влѣзе на-бързо въ съседниѣтъ стаѣ и навчасъ ся върна прѣмѣнена въ първитѣ си царскы дрехы прѣдъ годеника си.

Шатильонъ обаявъ падихъ прѣдъ нозѣтъ ѳ, когато тукъ си видѣ че вратата ся отвори хъ и влѣзе Мазаниель призеленѣлъ отъ ядъ, а слѣдъ него идеше Лузаръ и държѣше сабѣжтъ си.

Валтасаръ на пируваніето си не съ помалкъ ужасъ е видѣлъ ржкѣтъ която начерта на стѣнѣтъ осжжданіето му на смъртъ

— Хубаво прѣдставленіе! рече рыбарѣтъ, диво подсмиванъ; послѣ ся обрнхъ къмъ момѣтъ която бѣ като замразнѣла отъ страхъ,

— Господже, каза, този челоуѣкъ е прѣдатель и вашъ и мой! и за васъ ето на' прочети това (и подаде на горкѣтъ младѣ едно Шатильоново писмо, което съдържаваше съзаклатіето му съ Гюизи противу дука Аркскаго) а за мой това, и посочи на Шатильона друго едно писмо, въ което той прѣдготвяше паденіето Мазаниелово.

Двѣ мышкы уловены и продадены отъ мышкарина.

— Клетнико Юсифе! пошуниѣ Шатильонъ.

Момата и дукицата останѣхъ като нѣмы, но благородно